

Feltnotat av Sune Qvotrup Jensen fra en dansk ungdomsklubb "Knasten" 23/9 2001. Ph.d.-prosjektet hans handlet om unge med annen etnisk bakgrunn i risikozonen for marginalisering og utstøtelse. Sune er ca. 10 år eldre enn ungdommene.

[Jeg er på vei inn i diskoteket.] Døra inn til diskoteket er hard å åpne, men jeg gir den et ordentlig trykk og så tumler jeg inn. Innenfor står alle gutta langs med veggene eller sitter i læersofaen. Changiz står midt på gulvet og ser ut som om han er frosset fast midt i en bevegelse. Jeg tenker umiddelbart at de danser nok break dance. *Breaker dere?* spør jeg. Changiz nikker, men ser samtidig ut til å være litt beklemt over situasjonen. *Bare fortsett*, sier Rasam borte fra læersofaen, *det er i orden, han er OK han der*. Smigret over å være akseptert i de tøffe typenes fellesskap, stiller jeg meg forventningsfull borte ved veggen. Forventningen slår imidlertid fort over i forvirring: Det jeg kommer til å få se, har nemlig svært lite med *break dance* å gjøre. Changiz og Erkan stiller seg opp overfor hverandre. På et signal som må være avtalt på forhånd begynner det så en ganske heftig og voldsom brytekamp. Det blir verken slått, sparket eller nikket skaller, men etter ansiktsuttrykkene på de to bryterne å dømme er det masse av både kraft og smerte involvert i den måten de to kroppene hvirvler rundt på gulvet på. Fastlåste grep holdes mange sekunder av gangen, og etter det får den som er blitt holdt fast vristet seg fri og så kjempes det igjen om å få overtaket. I neste øyeblikk tumler de sammenfiltrede kroppene inn i det bordet som fungerer som både bardisk og DJ-bord, og så treffer de jernstengene som er montert nederst på det. Sånn hvirvler de rundt og kjemper på en måte så man nesten blir i tvil om det er spøk eller alvor. Tilskuerne jubler og viser anerkjennelse når en av bryterne lager en særlig smidig eller styrkekrevende detalj, og det gjør de ved å vifte med hendene i luften på hip-hop-maner. *Dere er gærne*, får jeg visst mumlet, men samtidig er jeg fascinert. Brytekampen er tydeligvis preget av en viss grad av *fair play*. På et tidspunkt blir Erkan urovekkende rød i ansiktet. Kvelertak, roper tilskuerne, og Rasam griper inn og fjerner armen til Changiz fra Erkans strupe. Erkan trekker pusten dypt og smiler lettet som etter en hard anstrengelse. Så kjempes det videre.

Hele kampen varer vel et par minutter. Så blir den avbrutt av Birgitte som kommer inn av døra. Da døra er tung å åpne, tar det såpass lang tid å åpne den at bryterne rekker å komme opp fra gulvet og stille seg litt vekk fra hverandre. *Hva holder dere på med?* spør hun. Det blir helt stille et kort øyeblikk. Jeg kvitterer for ungdommenes taushet ved å holde munn og se vekk. *Danser dere Break Dance?* spør hun så. Changiz mumler et eller annet som ikke kan høres. *Ja, vi breaker*, sier Rasam. *Er det du som danser Break Dance, Changiz?* spør Birgitte. Changiz nikker. *For jeg lov til å se?*

Changiz nærmest ignorerer spørsmålet hennes og svarer med en lavmælt mumling som av Birgitte tolkes som et avslag. *Hold opp da, det er da ikke noe å være flau over*, sier hun med et overbærende smil – og forlater lokalet.

Med det samme hun er gått ut av lokalet, har tilskuerne spredt seg for alle vinder. Noen har gått utenfor. Andre er bak DJ-bordet. Andre igjen inne ved PC-ene. I løpet av et øyeblikk er det umulig å fornemme at det rett før sto 10-15 av de tøffe typene langs med veggene og var tilskuere til en hard, men fair, brytekamp.

Jeg blir med et par av ungdommene utenfor. Erkan setter seg ned med en røyk. *Du er bra nok Erkan*, sier Changiz anerkjennende. Erkan smiler. Jeg står og henger litt.